

LILITH - PRVNĀ• Ā½ENA ADAMOVA... - VI.

StĀ™eda, 24 Ā™Ā-jen 2007

SloĀ¾il hlavu do dlaní, bĀ>doval nad svĕm nešĀstnĕm osudem a ponoĀ™il se do palĀ•ivĕch vzpomĕnek na Lilitiny nezapomenutelnĕ a nezachytitelnĕ pĀ~vaby, kdyĀ¾ tu najednou, jakoby zprostĀ™ed snu, zaslechl Lilitin veselĕ jĀsavĕ smĕch, jenĀ¾ pronikl jeho srdcem jako pozdravenĕ jara. S nadĀ>jĕ se ohlĕdl za tĕm smĕchem...

A spatĀ™il pĀ™ĕrnĕ obraz, jenĀ¾ jako Ā•ernĕ blesk proletĀ>l aĀ¾ na dno jeho duše, zatemnil ji a spĀlĕ rĀje, ze strany trnitĕ a chmurnĕ zemĀ>, uvidĀ>l hlavu Ā•Ābla s Ā•ernĕma lesklĕma oĀ•ima, zlĕma a proradnĕma. A uvidĀ>l, Ā¾e Ā•Āblovĕ visĕ okolo krku Lilith s prudce vonĕcĕmĕ mĀky ve vlasech. S bezdnou touĀ¾ebnostĕ lĕbala Lilith Ā•Āblovĕ rty. A smĀli se spolu, spokojeni a šĀstni.. Adam šĕlenĕ Ā¾Ārlivostĕ zuĀ™ivĀ> vykĀ™ikl: "Lilith, Lilith, Lilith, to jsi ty...?" Uslyšel jenom strašlivĕ chechot vĕtĀ>znĕho satana, jenĀ¾ se Ā™ĕtil na Adamovu hlavu jako burĀcenĕ hromu. A zahlĕdl ještĀ>, jak Ā•Ābel s Lilith v nĀruĀ•ĕ seskoĀ•il na zemi. Tu Adam oslepl a nevidĀ>l uĀ¾ nic... Jako rozumu zbavenĕ potĀcel se Adam neustĀle tĀmi nejodlehlejšĕmĕ mĕsty rĀje. RĀj byl pro nĀho pustĕ a ptaĀ•ĕ pĕsnĀ> ho nudily. "Lilith, Lilith, ach Lilith!" volal s plĀĀem a vzdechy a jeho plĀĀ a vzdychĀnĕ stoupaly do korun stromĀ~ a spalovaly stromovĕ listĕ. V neklidnĕch noĀ•nĕch snech znovu a znovu vĕdal Lilith, a vĀ¾dycky v objetĕ Ā•Ābla. Adamova duše bez nadĀje, proklĕnal Boha i nesmrtnost a touĀ¾il po smrti. BĀh uslyšel Adamovy vzdechy. ZĀ¾elelo se mu ho hlubokĕm zamyšlenĕ sĀm pochopil, Ā¾e nebylo moĀ¾nĕ do vĕše šlehajĕcĕ oheĀ^ uĀ•init druhem hlĕny, tĕhnoucĕ k zemi. Seslal na Adama hlubokĕ spĀnek a z jeho boku stvoĀ™il pro nĀho novou druĀ¾ku, Evu, kterĀ uĀ¾ pro to, jak vznikla, bude Adama poslouchat, bude moci milovat jen jeho a jistĀ> ho dokĀ¾e utĀ>šit. KdyĀ¾ Adam otevĀ™el vidĀ>l, Ā¾e vedle nĀho sedĕ novĀ druĀ¾ka, ne tak dokonalĀ a oslnivĀ> krĀsnĀ jako Lilith, a pĀ™ece takĕ krĀsnĀ, avšak pĀ™ĕjemnĀ>, lidsky krĀsnĀ. Eva pĀ™ĕišla k Adamovi, poloĀ¾ila si hlavu na jeho rameno a mĕrnĀ> se usmĀla, oddanĀ> vzhlĕĕjĕ do Adamovĕch smutnĕch, zasnĀnĕch oĀ•ĕ. KdyĀ¾ však Adam sedĀ>l po EvinĀ> boku šepotu rĀ~Āovĕch keĀ™Ā~, poznĀval v nĀm Lilitin dech. Mezi všemĕ rajskĕmi vĀnĀmi cĕtil Lilitinu vĀni a v pĕslavĕkĀ~ slyšel Lilitin hlas... KdyĀ¾ dobrĀ Eva laskala Adama a do svĕch Ā•ernĕch vlasĀ~ halila jeho tvĀĀ™, tu Adam jen Lilitiny zlatoskvoucĕ kadeĀ™e, kterĕ pĀ™ekrĕvaly všecky obzory. A kdyĀ¾ bĀ>snila bouĀ™e a vichĀ™ice, spatĀ™el se mĕhĀ kolem nĀho, a kdyĀ¾ blesk protĕnal oblohu, byla to plamennĀ lĀska k Lilith, jeĀ¾ protĕnala Adamovu duše. Kdykoli zavĀ™el oĀ•ĕ, vidĀ>l v duchu Lilitin nekoneĀnĀ> krĀsnĕ obraz, kdykoli vzhlĕdl ke hvĀ>zdĀm, vidĀ>l v nich Lilitiny oĀ•ĕ a v nezmrĀnĕm slunci byla Lilith celĀ... Jeho rty oslovovaly Evu, v jeho duše však ozvĀ>nou znĀlo: Lilith! A kdyĀ¾ objĕmal blĕzkou milou Evu, tiskl ji k hrudi a lĕbal, snaĀ¾e se na Lilith zapomenout, tu vidĀ>l ve svĕm objetĕ zase jen Lilith, Lilith lĕbal, Lilith vnĕmal, jen Lilith... Tak Adam Ā¾il v neustĀlĕm oĀ•ekĀvĀnĕ a touze po nĕ a zemĀ™el uprostĀ™ed vzdechĀ~ a sr Lilith, o nĕ jedinĕ. Avetikh Isahakjan, armĕnskĕ prozaik (1875-1957) (hebrejskĀ bĀj) 1921, BenĀtky

A tady je nĀco - moc moc hezkĕho na konec....